

at de ved den Ordning, der blev truffet, svigtede det, de tidligere havde været enige med os om. Det radikale Partis Valgudtalelse ved Valget i 1920 siger tydeligt, at det erkendes, at en Begrænsning er en Nødvendighed. Jeg tror, at man skulde være blevet staaende ved denne Anskuelse, fordi det, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde, er højst sandsynligt, at der vil komme en Reaktion efter den Bevægelse, vi nu har haft i den sidste Tid, og komme en Tid, hvor Indførselen tager stærkere Fart. Og jeg tror saa meget mere, man skulde gøre det, som man jo har gjort gode Erfaringer i Norge. Jeg skal blot henvise særlig det radikale Venstre til den Udtalelse, som Finansministeren i Norge, Finansminister Holmboe, der jo hører til Partiet Venstre, fremsatte, en Udtalelse, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere. Den lyder saaledes: „Det er ikke saa morsomt at være nødt til at holde paa de Toldsatser, vi nu har, naar man helt fra sin Ungdom har været begejstret Frihandelsmand, men det er lige saa umuligt nu at ride sin frihandelspolitiske Kæphest, som det vil være for en Tilhænger af den evige Fred at gaa ubevæbnet i Krig.“ Det er kloge Ord, der bygger paa Erfaringer, man har gjort i Norge efter Indførselen af Guldtdolen. Det er kloge Ord, som jeg mener man ogsaa her i Landet skulde lægge Mærke til og drage den Lære af, der kan drages.

Korsgaard: Da Begivenhederne har formet sig saadan, at det kunde være rimeligt, at jeg sagde et Par Ord, vil jeg ogsaa sige nogle faa Ord — særlig om det, der staaar i den allersidste Del af Udtalelsen, og som for saa vidt er Grundlaget for den samlede Debat her, som det er Realiteten i Udtalelsen. Om det meste af det andet kan man vel nok have Lov til at sige, at der kan lægges mange forskellige Meninger deri. Der er i alt Fald ingen, der kan finde noget urigtigt i Bemærkningerne, men man kan lægge højst forskellige Ting ind i dem. Og det kan vanskeligt være andet. Naar en Udtalelse skal dække over et helt Folks Meninger — man maa vel have Lov til at mene, at Rigsdagen skal være Udtryk for et helt Folk —, saa vil Opstillingen let blive en saadan, at noget meget koncist bliver der ikke deri. Men som sagt er Realiteten efter mit Skøn det, at man udtaler, at Udvalget gaar ud fra, at en Diskontoned sættelse vil kunne foretages uden nogen anden Ændring i Nationalbankens Kreditpolitik. Det er altsaa den Udtalelse, hvormed der i Virkelig-

heden efter min Mening kan være noget divergerende Meninger. Men som allerede mit Partis Ordfører har sagt — og det er for saa vidt en Udtalelse, jeg for mit Vedkommende gerne vil forstærke, om jeg saa maa sige — opfatter vi ikke denne Udtalelse saaledes, at den paa nogen Maade skulde lægge et Pres paa Nationalbanken i Retning af en Nedsættelse af Diskontoen, hvis Nationalbanken er af den Mening, at det ikke kan gøres, uden at man samtidig maaske i høj Grad fremkalder Muligheden for et Tilbageslag i Kronens Værdi. Det kan kun glæde mig, at det ærede Medlem Hr. Rode har udtalt sig, som han har, at altsaa alle Partier er enige om, at det vundne maa ikke sættes til ved en Diskontoned sættelse. Og jeg forstaar i det hele taget Udtalelsen saaledes, at den kun er en Henstilling til Nationalbanken, men at der ikke paa nogen som helst Maade lægges et Pres paa den. Rigsdagen er enig om, at det vundne maa ikke tabes, og saa bliver det altsaa Nationalbankens Sag at skønne over, om dette kan opretholdes samtidig med en Diskontoned sættelse.

Der staaar yderligere i Udtalelsen, at Udvalget gaar ud fra, at en Diskontoned sættelse kan finde Sted uden at berøre Problemet Kreditindskrænkning. Jeg forstaar ogsaa i denne Henseende Udtalelsen saaledes, at man deri ikke har udtalt noget bestemt herom, men at det altsaa er Valgudvalgets rent individuelle Opfattelse, at saaledes ligger det, for ikke heller paa dette Punkt tror jeg man kan sige, at man kan udtale en uomtvistelig rigtig Mening, idet jeg tror, man maa erkende, at i samme Øjeblik som Diskontoen nedsættes, i samme Øjeblik er der efter al menneskelig Rimelighed Sandsynlighed for, at Begæret efter Penge vil blive større, idet det jo fornuftigvis ikke kan være andet end, at for saa vidt Diskontoen i Forretningslivet overfor de enkelte Virksomheder spiller en ikke ubetydelig Rolle, for saa vidt den altsaa bliver en Faktor af Betydning, naar de skal beregne deres Driftsudgifter, for saa vidt vil man ved at formindske Diskontoen fremkalde et større Pengebegær, og naar det — og det vil jo dog sikkert forstaas og erkendes af alle — i sig selv altid vil være vanskeligt at sige, hvad der er en fornuftig Pengeanbringelse, og hvad der ikke er det, saa bliver denne Opgave endnu vanskeligere, hvis man ved en Diskontoned sættelse bevirker, at man skal skære endnu mere bort af det, der er Ønske om at faa, og som man under normale Forhold maatte sige det vilde være rimeligt at yde.